

хъ надошли да посрѣщунхъ сваты-тѣ мо-  
щи отдалече. Изъ кога-то сѧ врышахъ за  
Цариградъ, по Божіе смотреніе, изведишъ  
стана въ море-то страшна бѣра, отъ коѣ-  
то сѧ разнесохъ корабли-тѣ единъ насамъ  
дрогый нататъкъ; а корабль-тѣ, що носаше  
ковчегъ-тѣ съ С-тѣ мощи, като мѧ сѧ  
испоксахъ вѣжа-та, носаше сѧ отъ само  
себѣ си, управлванъ не съ человѣческѧ рѣ-  
кѧ, изъ отъ нѣкоѣ невидена силѧ Божіѧ,  
и застана край брѣга, дѣто бѣше на онѣсъ  
вдовицѧ лозіе-то, за кое-то Златоустъ  
С-тый прѣтърпѣ толкъсѧ бѣды и заточе-  
ніе; а съ това той изаѧи и по смърть-тѧ  
си своѣхъ-тѧ ревность, и неправедно сторе-  
нѧ-тѧ обидѧ изобличаваше. Завчаскѧ мо-  
ре-то сѧ утиши, и корабли-тѣ сѧ прибрахъ  
цѣлокупно, безъ да пострадаѧ нѣщо отъ  
морскѧ-тѣ вѣлмы. А кога-то изнесохъ ков-  
чегъ съ мощи-тѣ на сѣхо, хора-та отъ вси-  
чкѧ градъ сѧ повдигнахъ, та излазохъ съ  
свѣщи, кандилници и съ черковны пѣсни, та  
вдигнахъ ковчегъ, кого-то отнесохъ първо  
въ черквѧ-тѧ на С-го Апостола Тома, от-  
дѣто послѣ сѧ прѣнесе въ черквѧ-тѧ, на-